A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kilencedik tanács)

2018. november 8.*

„Európai uniós védjegy – Megszűnés megállapítása iránti eljárás – SPINNING európai uniós szóvédjegy – A megszűnés részleges megállapítása – A 207/2009/EK rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja (jelenleg az (EU) 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének b) pontja)”

A T-718/16. sz. ügyben,

a **Mad Dogg Athletics, Inc**. (székhelye: Los Angeles, Kalifornia [Amerikai Egyesült Államok], képviseli: J. Steinberg ügyvéd)

felperesnek

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviseli: D. Walicka, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

beavatkozó fél a Törvényszék előtti eljárásban, korábban Aerospinning Master Franchising Ltd., s.r.o., a másik fél az EUIPO fellebbezési tanácsa előtti eljárásban:

Aerospinning Master Franchising, s.r.o. (székhelye: Prága [Cseh Köztársaság], képviseli: K. Labalestra ügyvéd),

az EUIPO ötödik fellebbezési tanácsának az Aerospinning Master Franchising és a Mad Dogg Athletics közötti megszűnés megállapítása iránti eljárással kapcsolatban 2016. július 21-én hozott határozata (R 2375/2014-5. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács),

tagjai: S. Gervasoni elnök, K. Kowalik-Bańczyk és C. Mac Eochaidh (előadó) bírák,

hivatalvezető: I. Dragan tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2016. október 4-én benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az EUIPO-nak a Törvényszék Hivatalához 2017. március 17-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozó félnek a Törvényszék Hivatalához 2017. március 24-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a 2018. március 15-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 1996. április 1-jén a felperes, a Mad Dogg Athletics, Inc., a közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.; helyébe lépett az európai uniós védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK módosított tanácsi rendelet [HL 2009. L 78., 1. o.], amelynek később helyébe lépett az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet [HL 2017. L 154., 1. o.]) alapján védjegybejelentést nyújtott be az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalához (EUIPO) a SPINNING szóvédjegy (a továbbiakban: a vitatott védjegy) lajstromozása iránt.

2 A vitatott védjegyet 2000. április 3-án lajstromozták, a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 9., 28. és 41. osztályba tartozó áruk és szolgáltatások vonatkozásában, az egyes osztályok tekintetében a következő leírással:

– 9. osztály: „Audio- és videokazetták”;

– 28. osztály: „Edzőberendezések”;

– 41. osztály: „Testedzés”.

3 2012. február 8-án a beavatkozó fél, az Aerospinning Master Franchising, s.r.o., részleges megszűnés megállapítása iránti kérelmet terjesztett elő a vitatott védjegy tekintetében, a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja (jelenleg a 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének b) pontja) alapján. E kérelem a 28. osztályba tartozó árukra és a 41. osztályba tartozó szolgáltatásokra vonatkozott.

4 2014. július 21-én a törlési osztály megállapította a felperes jogainak teljes egészében való megszűnését.

5 2014. szeptember 12-én a felperes fellebbezést nyújtott be az EUIPO-hoz a törlési osztály határozata ellen.

6 2016. július 21-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az EUIPO ötödik fellebbezési tanácsa hatályon kívül helyezte a törlési osztály határozatát a 9. osztályba tartozó árukra vonatkozó részében, mivel ezen áruk nem képezték részét a beavatkozó fél által előterjesztett, részleges megszűnés megállapítása iránti kérelemnek. A fellebbezési tanács, a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján, a fellebbezést ezt meghaladó részében elutasította. E tekintetben először is a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 23–27. pontjában kiemelte, hogy a megszűnés okainak fennállását a megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtásának időpontjában kell értékelni. Másodszor, a megtámadott határozat 28–33. pontjában a fellebbezési tanács úgy vélekedett, hogy a vitatott védjegy – állítólagos – szokásos megnevezéssé válását a szóban forgó áruk és szolgáltatások tekintetében a cseh végső felhasználók észlelésére figyelemmel kell vizsgálni. Ennélfogva kizárta a vizsgálatból a felperes által az előbbiek cáfolása érdekében szolgáltatott, védjegye oltalmának fenntartása érdekében a Cseh Köztársaságon kívüli más tagállamokban folytatott tevékenységeire vonatkozó bizonyítékokat. Harmadszor, a megtámadott határozat 34–47. pontjában úgy vélekedett, hogy az eljárás során szolgáltatott bizonyítékok azt támasztották alá, hogy a „spinning” szó a Cseh Köztársaságban egy meghatározott típusú „testedzési” forma, illetve az e testedzési formához használt „edzőberendezések” szokásos megnevezésévé vált. Negyedszer, a megtámadott határozat

48–56. pontjában úgy ítélte meg, hogy az a tény, hogy a vitatott védjegy szokásos megnevezéssé vált, annak tudható be, hogy a felperes nem folytatott kellő mértékű tevékenységet védjegye oltalmának fenntartása érdekében a Cseh Köztársaságban. Ötödször, a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 57–61. pontjában úgy vélekedett, hogy az Úřad průmyslového vlastnictví (ipari tulajdonjogi hivatal, Cseh Köztársaság) és a cseh bíróságok több határozata is megerősíti, hogy a felperes nem járt el kellő gondossággal és nem tett jelentős erőfeszítéseket védjegye oltalmának a Cseh Köztársaságban való fenntartása érdekében.

A felek kérelmei

7 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatot abban a részében, amelyben az megállapította a vitatott védjegy megszűnését a 28. osztályba tartozó „edzőberendezések” megnevezésű áruk és a 41. osztályba tartozó „testedzés” megnevezésű szolgáltatás tekintetében;

– az EUIPO-t kötelezze a költségek viselésére.

8 Az EUIPO azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

9 A beavatkozó fél azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

10 Keresetének alátámasztásaként a felperes lényegében három jogalapra hivatkozik, amelyek közül az elsőt a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére, a másodikat az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikke (2) bekezdése a) pontjának megsértésére, a harmadikat pedig az Alapjogi Charta 41. cikke (2) bekezdése c) pontjának megsértésére alapítja.

11 Az első jogalap lényegében négy kifogásra osztható, amelyek közül az első a megszűnési ok értékeléséhez figyelembe veendő releváns időpontot illetően vétett jogi hibával, a második a megszűnési ok értékeléséhez figyelembe veendő releváns területet illetően vétett jogi hibával, a harmadik a megszűnési ok értékeléséhez figyelembe veendő érintett közönséget illetően vétett jogi hibával, a negyedik pedig a bizonyítékok téves értékelésével kapcsolatos.

Az első jogalap részét képező, a megszűnési ok értékeléséhez figyelembe veendő releváns időpontot illetően vétett jogi hibával kapcsolatos, első kifogásról

12 A felperes lényegében azt állítja, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontját annak megállapításával, hogy a megszűnési ok értékeléséhez figyelembe veendő releváns időpont az a nap volt, amelyen a beavatkozó fél benyújtotta a vitatott védjegy megszűnésének megállapítása iránti kérelmét. A felperes szerint az annak értékelése céljából figyelembe veendő releváns időpont, hogy a vitatott védjegy szokásos megnevezéssé vált-e, nem a

megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtásának időpontja, hanem az e kérelemnek helyt adó, jogerőre emelkedett határozat meghozatalának időpontja. A felperes szerint a megszűnési oknak még abban az időpontban is fenn kell állnia, amikor a megszűnést megállapító határozatot meghozzák.

13 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja ezen érvelést.

14 E tekintetben először is hangsúlyozni kell, hogy a 207/2009 rendelet 55. cikkének (1) bekezdése (jelenleg a 2017/1001 rendelet 62. cikkének (1) bekezdése) a következőképpen rendelkezik:

„Az oltalom megszűnésének megállapítása esetén az európai uniós védjegyoltalmat úgy kell tekinteni, mintha ahhoz a megszűnés megállapítására irányuló kérelem vagy viszontkereset benyújtásától kezdődően nem fűződtek volna az e rendeletben meghatározott joghatások. A megszűnés időpontjaként a felek bármelyikének kérelmére a határozatban olyan korábbi időpont is megállapítható, amelyen a megszűnésre okot adó körülmény bekövetkezett.”

15 Ahogyan a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 24. pontjában – helyesen – vélekedett, amikor valamely európai uniós védjegy oltalmának megszűnését megállapítják, e megszűnés vagy a megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtásának napjától kezdve, vagy pedig – a felek bármelyikének kérelmére – valamely olyan, ennél korábbi időponttól kezdve hatályos, amelyen a megszűnésre okot adó körülmény bekövetkezett.

16 Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy az európai uniós jogalkotó nem rendelkezett úgy, hogy a megszűnés a joghatásait a megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtását követő, későbbi időponttól kezdve is kifejthetné.

17 Így tehát magának a 207/2009 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének a szövegéből az derül ki, hogy a megszűnést megállapító határozatnak a 207/2009 rendelet 51. cikkében foglalt okok valamelyikén kell alapulnia, és ezen oknak legkésőbb a megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtásának időpontjában fenn kell állnia. Következésképpen, a felperes állításával ellentétben, e rendelkezésből az következik, hogy a megszűnési okot a legkésőbb az említett időpontban fennálló ténybeli és jogi háttérre figyelemmel kell vizsgálni.

18 Másodszor, az ítélkezési gyakorlat szerint, ami a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. o.) 12. cikkének (1) bekezdését és a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének a) pontját [jelenleg a 2017/1001 rendelet 58. cikke (1) bekezdésének a) pontja] illeti, amelyeknek a szövege azonos, a védjegyek tényleges használat hiánya miatti megszűnése esetében csak azokat a körülményeket kell figyelembe venni, amelyek a megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtása előtt merültek fel, ami ugyanakkor nem jelenti azt, hogy ne lehetne figyelembe venni a benyújtást követően esetlegesen felmerült olyan körülményeket, amelyek lehetővé teszik a védjegynek a releváns időszak során való használata terjedelmének, valamint a jogosult ugyanezen időszak során fennálló valódi szándékainak megerősítését vagy jobb értékelhetőségét (2004. január 27-i La Mer Technology végzés, C-259/02, EU:C:2004:50, 29–33. pont; 2016. február 2-i Benelli Q. J. kontra OHIM – Demharter [MOTOBI B PESARO] ítélet, T-171/13, EU:T:2016:54, 87. pont).

19 Először is, ellentétben a felperes állításával, ezen ítélkezési gyakorlat, amely a védjegyjogosult jogainak a védjegy tényleges használatának hiánya miatti megszűnésével összefüggésben született, *mutatis mutandis* átültethető a védjegyek oltalmának azon okból való megszűnésének megállapítása iránti kérelmek vizsgálatára is, hogy a védjegy a forgalomban az áru vagy a szolgáltatás szokásos megnevezésévé vált. E megoldás adja magát, hiszen a 207/2009 rendelet 55. cikkének (1) bekezdésében kimondott szabályt az ugyanezen rendelet 51. cikkének (1) bekezdésében foglalt megszűnési okok közötti különbségtétel nélkül kell alkalmazni.

20 Másodszor, az ügyiratokból kiderül, hogy ellentétben a fenti 18. pontban idézett ítélkezési gyakorlatból eredő követelményekkel, a felperesnek a megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtását követően keletkezett bizonyítékok benyújtásával nem az ezen időpontban fennálló vagy az ezt megelőzően fennálló körülmények megerősítése vagy jobb értékelhetősége a célja. Épp ellenkezőleg, azon körülmény bizonyításának lehetőségét szeretné fenntartani, hogy a megszűnési ok a megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtását követően már nem állt fenn. Ha a felperes érvelését követnénk, az azt eredményezné, hogy figyelmen kívül hagynánk a 207/2009 rendelet 55. cikke (1) bekezdésének betű szerinti értelmét, hiszen e rendelkezés nem rendelkezett ilyen esetről.

21 Harmadszor, a felperes azt állítja, hogy figyelembe kell venni a védjegyjogosult által a megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtását követően tett erőfeszítéseket, hiszen ezen erőfeszítések nyomán az érintett közönség észlelése szerint a védjegy feléledt. Ilyen esetben szerinte a vitatott megjelölést az érintett közönség a megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtásakor még szokásos megnevezésként észleli, de ezt követően az elveszíti e szokásos jellegét, és azt az említett közönség a megszűnéssel kapcsolatos határozat meghozatala időpontjában már ismét védjegyként fogja fel.

22 Még ha el is fogadjuk annak a lehetőségét, hogy ilyen feléledésre a közönség észlelésében sor kerülhet, ez nem veheti elejét a 207/2009 rendelet 55. cikkének (1) bekezdésében foglalt azon szabály alkalmazásának, amely megköveteli, hogy a megszűnési ok fennállását a megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtásának időpontjában fennálló ténybeli és jogi háttérre figyelemmel kell vizsgálni. Mindenesetre, ha e feléledés bebizonyosodna, a felperes még mindig kérheti védjegyének újbóli lajstromozását az EUIPO-tól.

23 Végezetül, a felperes a keresetlevelének 8. pontjában azt állítja, hogy neki az EUIPO határozatának jogerőre emelkedéséig az eljárás bármely szakaszában joga van bizonyítékokat szolgáltatnia a megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtását követően annak érdekében kifejtett erőfeszítésekre és tevékenységekre vonatkozóan, hogy felvilágosítsa a közönséget a SPINNING szómegjelölés védjegy mivoltáról, illetve hogy e védjegyet megvédje.

24 Ez az érvelés még kevésbé lehet eredményes.

25 Először is, ezen érvelés ellentmondásban van azzal a keresetlevél 7. pontjában szereplő állítással, amely implicit módon a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdésére (jelenleg a 2017/1001 rendelet 95. cikkének (2) bekezdése) utal vissza, amelynek értelmében a felek csak az EUIPO által az észrevételeik megtételére megállapított határidőn belül szolgáltathatnak bizonyítékokat.

26 Másodszor, azon bizonyítékok esetleges figyelembevétele, amelyeket nem az EUIPO által megállapított határidőn belül szolgáltatnak, hanem az eljárás valamely későbbi szakaszában, a 207/2009 rendelet 76. cikkének (2) bekezdése alapján csak akkor fogadható el, ha azok az említett határidőn belül benyújtott bizonyítékokat egészítik ki (lásd ebben az értelemben: 2013. július 18-i New Yorker SHK Jeans kontra OHIM ítélet, C-621/11 P, EU:C:2013:484, 30. pont; 2013. szeptember 26-i Centrotherm Systemtechnik kontra OHIM és centrotherm Clean Solutions ítélet, C-610/11 P, EU:C:2013:593, 113. és 114. pont). Bár e rendelkezés ily módon elismeri a később benyújtott kiegészítő bizonyítékok figyelembevételének lehetőségét, ugyanakkor nem teszi lehetővé, hogy a fellebbezési tanács kiterjessze az új bizonyítékok értékelésére vonatkozó hatáskörét (lásd ebben az értelemben: 2016. július 21-i EUIPO kontra Grau Ferrer ítélet, C-597/14 P, EU:C:2016:579, 25–27. pont).

27 Ezen ítélkezési gyakorlat alkalmazása, amely bizonyos feltételek mellett lehetővé teszi a késedelmesen benyújtott bizonyítékok elfogadását, ugyanakkor nem vezethet a 207/2009 rendelet 55. cikkének (1) bekezdése betű szerinti értelmének és hatékony érvényesülésének figyelmen kívül hagyásához. A késedelmesen benyújtott bizonyítékok tehát, különösen ha a megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtását követően felmerült tényekre vonatkoznak, csak akkor vehetők figyelembe, ha a fenti

18–20. pontban említetteknek megfelelően a megszűnés megállapítása iránti kérelem benyújtását megelőzően vagy ezen időpontban fennálló körülményeket erősítik meg vagy teszik jobban értékelhetővé.

28 A fenti tényezők összességére figyelemmel az első kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az első jogalap részét képező, a megszűnési ok értékeléséhez figyelembe veendő releváns területet illetően vétett jogi hibával kapcsolatos, második kifogásról

29 A felperes lényegében azt állítja, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontját annak megállapításával, hogy a megszűnési ok értékeléséhez figyelembe veendő releváns terület a Cseh Köztársaság területére korlátozódott. A felperes szerint e vizsgálat egyetlen tagállamra való korlátozása nem elegendő a vitatott védjegy megszűnésének megállapításához, úgy, hogy eközben e védjegy az Unió egészében jóhírnévnek örvend. A vitatott védjegy megszűnése a felperes szerint csak akkor állapítható meg, ha e védjegyet az érintett közönség az Unió egészében vagy legalább annak túlnyomó részében szokásos megnevezésként fogja fel.

30 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja ezen érvelést.

31 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az európai uniós védjegyek egységes jellegére vonatkozó elv értelmében, amely elvet a 207/2009 rendelet (3) preambulumbekezdése (jelenleg a 2017/1001 rendelet (4) preambulumbekezdése) fejt ki, és amelyet az említett rendelet 1. cikkének (2) bekezdése (jelenleg a 2017/1001 rendelet 1. cikkének (2) bekezdése) pontosít, az európai uniós védjegyoltalom egységes, és az Unió egész területén azonos hatállyal rendelkezik. Ez utóbbi rendelkezés értelmében, ha a 207/2009 rendelet eltérően nem rendelkezik, az európai uniós védjegy csak az Unió egésze tekintetében lajstromozható, ruházható át vagy lehet róla lemondani, képezheti megszűnést megállapító vagy törlést kimondó, illetve használatát tiltó határozat tárgyát (2017. július 20-i Ornua ítélet, C-93/16, EU:C:2017:571, 26. pont).

32 Egyébként a 207/2009 rendelet 51. cikkének (2) bekezdése (jelenleg a 2017/1001 rendelet 58. cikkének (2) bekezdése) pontosítja, hogy részleges megszűnés az érintett áruk vagy szolgáltatások egy része tekintetében is megállapítható. Bár e rendelkezés ily módon anyagi jogi szempontból lehetővé teszi a megszűnés modulálását, azt kell megállapítani, hogy az uniós jogalkotó területi szempontból ilyen modulálási lehetőségről nem rendelkezett.

33 A fenti 31. és 32. pontban említett rendelkezésekből tehát az következik, hogy a megszűnést megállapító határozatok kötelező jelleggel az Unió területének egészére érvényesek.

34 Ily módon tehát, ha bebizonyosodik, hogy valamely európai uniós védjegy az Unió területének akár csak egy korlátozott részében, adott esetben egyetlen tagállamban, elveszítette minden megkülönböztető képességét, e megállapítás szükségszerűen azt jelenti, hogy többé – az Unió egészében – alkalmatlan a 207/2009 rendeletben meghatározott joghatások kiváltására. Ennélfogva, ellentétben a felperes által állítottakkal, ahhoz, hogy az ilyen védjegy jogosultjának jogai az Unió egésze tekintetében megszűnjenek, elegendő, ha megállapítható, hogy a védjegy akár csak egyetlen tagállamban szokásos megnevezéssé vált.

35 E megoldás egyébként megfelel a 207/2009 rendelet által kitűzött céloknak és az azokat konkretizáló, az európai uniós védjegy egységes jellegére vonatkozó elvnek is.

36 A 207/2009 rendelet (2), (4) és (6) preambulumbekezdésének (jelenleg a 2017/1001 rendelet (3), (5) és (7) preambulumbekezdése) együttes olvasatából ugyanis az következik, hogy e rendelet célja a tagállamok jogszabályai által a védjegyjogosultak számára biztosított jogok területisége korlátjának a megszüntetése, a vállalkozások számára gazdasági tevékenységeik belső piachoz való igazításának és

azok akadálymentes gyakorlásának lehetővé tételével. Az európai uniós védjegy ily módon lehetővé teszi a jogosultja számára, hogy áruit vagy szolgáltatásait az Unió egészében – a nemzeti határokra való nélkül – azonos módon azonosítsa. Ugyanakkor azok a vállalkozások, amelyek védjegyeiknek nem kívánnak uniós szintű oltalmat biztosítani, választhatják a nemzeti védjegyek használatát, anélkül hogy kötelesek lennének védjegyeiket európai uniós védjegyként bejelenteni. Az európai uniós védjegyrendszer célja tehát, amint az a 207/2009 rendelet (2) preambulumbekezdéséből is kiderül, hogy a nemzeti piac feltételeihez fogható feltételeket kínáljon a belső piacon (lásd ebben az értelemben: 2012. december 19-i Leno Merken ítélet, C-149/11, EU:C:2012:816, 40. és 42. pont).

37 E tekintetben a felperes azt állítja, hogy ahhoz, hogy a szóban forgó védjegy oltalmának megszűnése megállapítható legyen, e védjegynek – a jogosult tevékenysége vagy annak hiánya miatt – az Unió egészében vagy annak túlnyomó részében szokásos megnevezéssé kell válnia.

38 Ezt az érvelést nem lehet elfogadni. Amint azt lényegében az EUIPO és a beavatkozó fél – helyesen – kiemeli, a védjegyek európai szintű védelme azt igényli, hogy a védjegyjogosultaknak jogaik védelmét és azok érvényesítését illetően az Unió egészében kellő gondossággal kell eljárniuk. Valamely védjegy jogosultja ennélfogva elveszítheti a jogait, ha tétlensége folytán a szóban forgó védjegy akár csak az Unió egy korlátozott területén, adott esetben egyetlen tagállamban, szokásos megnevezéssé válik.

39 E megszűnésre vonatkozó intézkedés tehát lehetővé teszi a több piaci szereplő számára, hogy a lajstromozott megjelölést szabadon használhassák. Ily módon azt az általános érdekű célt követi, amely megköveteli, hogy azok a megjelölések vagy jelzések, amelyek a lajstromozott védjegy árujegyzékében szereplő áruk vagy szolgáltatások tekintetében szokásossá váltak, mindenki számára elérhetők és szabadon használhatók legyenek. Így a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdése b) pontjának célja a védjegyek megkülönböztető képességének garantálása, azok származásjelző funkciójának megfelelően, illetve annak elkerülése, hogy az általános (szokásos) megnevezéseket ne lehessen a végtelenségig fenntartani egyetlen vállalkozás számára pusztán amiatt, hogy azokat korábban védjegyként lajstromozták (lásd ebben az értelemben, analógia útján, a 89/104 irányelv 12. cikke (2) bekezdésének a) pontját illetően: Léger főtanácsnok Björnekulla Fruktindustrier ügyben ismertetett indítványát, C-371/02, EU:C:2003:615, 53. és 54. pont).

40 Egyébként, a szóban forgó védjegy jogosultja jogai megszűnésének az Unió egész területére kiterjedő hatályú megállapítása, annak ellenére, hogy a védjegy csupán e terület egy korlátozott részén, adott esetben egyetlen tagállamban vált szokásos megnevezéssé, elkerülhetővé teszi az EUIPO, illetve az európai uniós védjegybíróságokként eljáró nemzeti bíróságok által hozott határozatok közötti ellentmondásokat, és ennek következtében megakadályozza, hogy az európai uniós védjegyek egységes jellege veszélybe kerüljön (lásd ebben az értelemben, analógia útján: 2017. október 19-i Raimund ítélet, C-425/16, EU:C:2017:776, 28. pont).

41 E következtetéseket a felperes többi érve sem döntheti meg.

42 Először is, a felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanács, érvelésének alátámasztásaként, a megtámadott határozat 30. pontjában tévesen hivatkozott a 2009. október 6-i PAGO International ítéletre (C-301/07, EU:C:2009:611).

43 E tekintetben a Bíróság korábban már kimondta, hogy ezen ítélkezési gyakorlat azon rendelkezések értelmezésére vonatkozik, amelyek az Unióban vagy valamely tagállamban lajstromozott jóhírnevű vagy közismert védjegyeknek biztosítanak szélesebb körű oltalmat. Márpedig az említett rendelkezéseknek a 207/2009 rendelet 51. cikkében meghatározott követelményektől – amelyek a védjegyoltalom megszűnését is eredményezhetik – eltérő céljuk van (lásd ebben az értelemben: 2012. december 19-i Leno Merken ítélet, C-149/11, EU:C:2012:816, 53. pont; 2015. szeptember 3-i Iron & Smith ítélet, C-125/14, EU:C:2015:539, 21. pont).

44 Bár a 2009. október 6-i PAGO International ítéletre (C-301/07, EU:C:2009:611) való hivatkozás kétségtelenül téves, ugyanakkor – amiatt, hogy az csupán a fellebbezési tanács érvelését egészíti ki – nem vonhatja maga után a megtámadott határozat hatályon kívül helyezését. A fellebbezési tanács a megtámadott határozat 31. pontjában nem ezen ítélkezési gyakorlat, hanem az európai uniós védjegyek egységes jellegére vonatkozó elv alapján döntött úgy, hogy vizsgálatát kizárólag a cseh területre korlátozza.

45 Másodszor, a felperes úgy véli, hogy a fellebbezési tanács tévesen állította párhuzamba egymással a megjelölések lajstromozásának feltételeit, amelyek többek között tiltják, hogy valamely megjelölést lajstromozni lehessen, ha annak tekintetében akár csak az Unió egy részében feltétlen kizáró ok áll fenn, illetve az európai uniós védjegyek jogosultjai jogai megszűnésének megállapítására vonatkozó feltételeket. A felperes szerint a 207/2009 rendelet 7. cikkében (jelenleg az (EU) 2017/1001 rendelet 7. cikkében) foglalt feltételek jelentősen eltérnek az ugyanezen rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt feltételektől.

46 Ezt az érvet el kell vetni. Amint arra a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 31. pontjában helyesen rámutatott, és amint arra az EUIPO a tárgyalás során emlékeztetett, az európai uniós védjegyek egységes jellege képezi a 207/2009 rendelet egészét alátámasztó jogi alapelvet. Ezen elv többek között azt jelenti, hogy az európai uniós védjegyeknek a lajstromozásukkor az Unió egészében megkülönböztető képességgel kell rendelkezniük és e megkülönböztető képességet később is meg kell őrizniük, azáltal, hogy az Unió korlátozott területén, azaz adott esetben egyetlen tagállamban sem válhatnak azon áruk és szolgáltatások szokásos megnevezésévé, amelyek tekintetében azokat lajstromozták.

47 Egyébként a felperes arra alapított érvének, hogy a 207/2009 rendelet 52. cikke (jelenleg a 2017/1001 rendelet 59. cikke) a 207/2009 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésére (jelenleg a 2017/1001 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése) utal vissza, miközben ugyanezen rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontja nem tartalmaz ilyen visszautalást, nem lehet helyt adni. Egyrészt, a 207/2009 rendelet 52. cikke az európai uniós védjegyek törlésének esetére vonatkozik, és nem a védjegyjogosult jogainak megszűnésére, ami a jelen eset tárgya. Másrészt, amint az a fenti 46. pontból kiderül, az európai uniós védjegyek egységes jellege képezi a 207/2009 rendelet egészét alátámasztó jogi alapelvet. Így tehát nincs jelentősége annak a ténynek, hogy e rendelet egyes rendelkezései, mint például a 7. cikk (2) bekezdése, ezen elvet kifejezett formában, konkrétan is említik, míg más rendelkezései azt nem említik.

48 Harmadszor, a tárgyalás során a felperes megerősítette, hogy veszélyes és méltánytalan dolog lenne valamely európai uniós védjegy jogosultja jogainak megszűnését megállapítani, ha a védjegy a forgalomban csupán egyetlen tagállamban válik a lajstromozott árujegyzékébe tartozó áruk és szolgáltatások szokásos megnevezésévé.

49 E kérdést illetően a Törvényszék kiemeli, hogy az ilyen okon alapuló, megszűnést megállapító határozat, bármily súlyos következményekkel jár is a szóban forgó védjegy jogosultjára nézve, az uniós jogalkotó által megvalósítani kívánt jogállamiság szerves részét képezi, amint az többek között a 207/2009 rendelet 1. cikkének (2) bekezdéséből is kiderül. Ezenfelül, a Törvényszék – azon elvekre tekintettel, mint amilyen az EUSZ 13. cikk (2) bekezdésében foglalt intézményi egyensúly és hatáskörmegosztás elve is – nem rendelkezik hatáskörrel az említett rendelet módosítására (lásd: 2016. július 28-i Tanács kontra Bizottság ítélet, C-660/13, EU:C:2016:616, 31. és 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). E szabályok kizárólag az uniós jogalkotó beavatkozása révén módosíthatók. Egyébként a felperes nem vetett fel jogellenességi kifogást a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdése b) pontját illetően.

50 E tényezők egészére figyelemmel azt kell megállapítani, hogy a fellebbezési tanács nem vétett jogi hibát azzal, hogy a vitatott védjegy megszűnésének megállapításakor a Cseh Köztársaságra korlátozódó bizonyítékokra támaszkodott, és ennélfogva a második kifogást mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az első jogalap részét képező, a megszűnési ok értékeléséhez figyelembe veendő érintett közönséget illetően vétett jogi hibával kapcsolatos, harmadik kifogásról

51 Az első jogalap részét képező harmadik kifogás alátámasztásaként a felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 207/2009 rendelet 51. cikke (1) bekezdésének b) pontját azzal, hogy lényegében azt állapította meg, hogy a megszűnési ok értékelésénél figyelembe veendő érintett közönség a végső felhasználókra korlátozódott, és az érintett szakmai felhasználókat így nem kell figyelembe venni.

52 Az EUIPO és a beavatkozó fél vitatja ezen érveket.

53 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy azt a kérdést, hogy egy védjegy a forgalomban a lajstromozott árujegyzékébe tartozó áruk, illetve szolgáltatások szokásos megnevezésévé vált-e, nem csak a fogyasztók, illetve a végső felhasználók észlelésére tekintettel kell értékelni, hanem az érintett piac jellemzői alapján figyelembe kell venni a szakemberek, így az eladók észlelését is. A fogyasztók, illetve a végső felhasználók észlelésének azonban általában döntő szerepe van. Így tehát olyan esetben, amikor az érintett védjegy a végső felhasználók szemszögéből nézve elveszíti a megkülönböztető képességét, e körülmény azt eredményezheti, hogy a szóban forgó védjegy jogosultjának megszűnnek a jogai. Önmagában az a körülmény, hogy az eladók tudnak az említett védjegy létezéséről és az általa jelölt származásról, még nem zárja ki az említett megszűnés megállapíthatóságát (lásd ebben az értelemben, analógia útján, a tagállamok védjegyjogszabályainak közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv [HL 2008. L 299., 25. o.] 12. cikke (2) bekezdésének a) pontját illetően: 2014. március 6-i Backaldrin Österreich The Kornspitz Company ítélet, C-409/12, EU:C:2014:130, 28. és 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

54 Ezen ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy azt az érintett közönséget, amelynek a nézőpontját annak értékelésénél, hogy a vitatott védjegy a forgalomban a lajstromozott árujegyzékébe tartozó áruk, illetve szolgáltatások szokásos megnevezésévé vált-e, figyelembe kell venni, ezen áruk vagy szolgáltatások piacának jellemzői alapján kell meghatározni (lásd ebben az értelemben, analógia útján: 2004. április 29-i Björnekulla Fruktindustrier ítélet, C-371/02, EU:C:2004:275, 26. pont; Cruz Villalón főtanácsnok Backaldrin Österreich The Kornspitz Company ügyben ismertetett indítványa, C-409/12, EU:C:2013:563, 58. és 59. pont).

55 A jelen esetben a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 32. pontjában úgy vélekedett, hogy kizárólag a szóban forgó áruk és szolgáltatások cseh végső felhasználóinak észlelését kell vizsgálni. A fellebbezési tanács szerint nem bizonyították, hogy a „testedzés” és az „edzőberendezések” piaca olyan jellemzőkkel rendelkezne, amelyek kötelezővé tennék számára az e piacon aktív szerepet játszó szakemberek észlelésének a figyelembevételét.

56 Keresetlevelében a felperes azt állítja, hogy szobakerékpárjainak többségét fitnesztermeket, sportlétesítményeket és rehabilitációs központokat üzemeltető szakemberek részére értékesítik.

57 A Törvényszék írásbeli kérdésére adott válaszában a felperes megerősítette, hogy ellentétben a fitnesztermeket, sportlétesítményeket és rehabilitációs központokat üzemeltető szakemberekkel, a végső felhasználók közül kevesen vásárolnak tőle szobakerékpárokat, magas vételáruk miatt. A tárgyaláson a felperes azt is pontosította, anélkül hogy ezt a többi fél vitatta volna, hogy szobakerékpárjait az esetek 95%-ában szakmai vásárlók részére értékesítették.

58 A tárgyaláson a Törvényszék egyik szóbeli kérdésére adott válaszban valamennyi fél elismerte, hogy a szóban forgó sporttevékenységet szobakerékpárokon végzik, csoportosan, általában torna- és fitnesztermekben, edző irányítása mellett. A Törvényszék egyébként megjegyzi, hogy e leírás hasonló a törlési osztály által adott leíráshoz, amelyre a fellebbezési tanács is emlékeztetett, a megtámadott határozatnak „A tények összefoglalása” című részében.

59 A fellebbezési tanács tehát tévesen vélte úgy a megtámadott határozat 32. pontjában, hogy a szakmai vásárlók nem képezik részét az érintett közönségnek az „edzőberendezéseket” illetően, mivel főszabály szerint épp a fitnesztermeket, sportlétesítményeket és rehabilitációs központokat üzemeltető szakemberek vásárolják e szobakerékpárokat.

60 Amint azt az EUIPO a tárgyaláson állította, kétségkívül igaz, hogy az „edzőberendezések” kategóriája nem korlátozódik a szobakerékpárokra, és hogy a szóban forgó többi árut magánszemélyek is megvásárolhatják. Ugyanakkor, a fenti 57. pontból kiderül, hogy ami a szobakerékpárokat illeti, magas vételárukra figyelemmel, azokat magánszemélyek ritkán vásárolják. Az EUIPO érve tehát nem teszi lehetővé a szakmai vásárlóknak az érintett közönség köréből való kizárását az „edzőberendezések” tekintetében.

61 E tényezőkre figyelemmel a fellebbezési tanács, annak értékelésekor, hogy a vitatott védjegy a forgalomban a lajstromozott árujegyzékébe tartozó „edzőberendezések” szokásos megnevezésévé vált-e, tévesen zárta ki elemzéséből a szakmai vásárlók észlelését ezen „edzőberendezések” tekintetében. Ennélfogva a fellebbezési tanács értékelési hibát vétett az érintett közönség meghatározásánál a 28. osztályba tartozó „edzőberendezések” piacát illetően, azáltal, hogy nem vette figyelembe az e piacon aktív szerepet játszó szakmai vásárlók észlelését.

62 E következtetést nem dönti meg az a tény, amelyre a beavatkozó fél a tárgyalás során hivatkozott, hogy a megtámadott határozat – a 41., 45–47., 49., 53. és 62. pontjában – a szakmai szereplők észlelését említette. Azt kell megállapítani, hogy ezen említések kizárólagos tárgya a szóban forgó sporttevékenység volt, és nem az „edzőberendezések”. Mindössze a megtámadott határozat 44. pontja hivatkozik kifejezetten a vitatott védjegy szakmai szereplők általi észlelésére a szobakerékpárok és cipők tekintetében, de ezen érv csak a sportcikkek eladóira vonatkozik.

63 A megtámadott határozat ugyanakkor nem tartalmaz semmiféle elemet a vitatott védjegy szakmai vásárlók – különösen a fitnesztermeket, sportlétesítményeket és rehabilitációs központokat üzemeltető szakemberek mint e termékek vásárlói – körében való észlelésére vonatkozóan. Márpedig, amint az a fenti 58. és 59. pontból kiderül, főszabály szerint épp az említett üzemeltetők vásárolják e szobakerékpárokat, majd bocsátják azokat rendelkezésre a saját ügyfeleik számára, annak érdekében, hogy ez utóbbiak részére lehetővé tegyék a szóban forgó sporttevékenység gyakorlását.

64 Tehát azt kell megállapítani, egyrészt, hogy ezen üzemeltetők központi szerepet játszanak az „edzőberendezések” piacán, másrészt, hogy döntő befolyással vannak a „testedzési” szolgáltatások végső felhasználók általi kiválasztására. A vitatott védjegy származásjelző funkciójának ismeretében az említett üzemeltetők ily módon az e szolgáltatásokat nyújtó felek és a végső felhasználók közötti kommunikációs folyamat lebonyolítását teszik lehetővé (lásd ebben az értelemben, analógia útján: Cruz Villalón főtanácsnok Backaldrin Österreich The Kornspitz Company ügyben ismertetett indítványa, C-409/12, EU:C:2013:563, 59. pont).

65 Az érintett közönség meghatározását illetően vétett ezen értékelési hiba a megtámadott határozat egészét hibássá teszi, és ennélfogva indokolja annak hatályon kívül helyezését.

66 Ugyanakkor, mivel a felperes a jelen kereset tárgyát a vitatott védjegy árujegyzékének a 28. osztályba tartozó „edzőberendezések” megnevezésű áruira és a 41. osztályba tartozó „testedzés” megnevezésű szolgáltatásaira korlátozta, a megtámadott határozat joghatásait a vitatott védjegy árujegyzékének a 9. osztályba tartozó „audio- és videokazetták” megnevezésű árui tekintetében fenn kell tartani.

67 A fenti megfontolások egészére való tekintettel, anélkül, hogy a jelen jogalap negyedik részét, valamint a kereset második és harmadik jogalapját vizsgálni kellene, az első jogalap részét képező harmadik kifogásnak helyt kell adni, és ennélfogva a megtámadott határozatot a vitatott védjegy árujegyzékének a 28. osztályba tartozó árukra és 41. osztályba tartozó szolgáltatásokra vonatkozó részében hatályon kívül kell helyezni.

A költségekről

68 A Törvényszék eljárási szabályzata 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte.

69 Mivel az EUIPO és a beavatkozó fél pervesztes lett, egyrészről a felperes kérelmének megfelelően az EUIPO-t kötelezni kell a saját költségeinek viselésén kívül a felperes részéről felmerült költségek viselésére, másrészről úgy kell határozni, hogy a beavatkozó fél maga viseli a saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kilencedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) **A Törvényszék az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO) ötödik fellebbezési tanácsának 2016. július 21-i határozatát (R 2375/2014-5. sz. ügy) a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 28. osztályba tartozó árukra és 41. osztályba tartozó szolgáltatásokra vonatkozó részében hatályon kívül helyezi.**

2) **Az EUIPO viseli a saját költségein felül a Mad Dogg Athletics, Inc. részéről felmerült költségeket.**

3) **Az Aerospinning Master Franchising, s.r.o. maga viseli saját költségeit.**

Gervasoni Kowalik-Bańczyk Mac Eochaidh

Kihirdetve Luxembourgban, a 2018. november 8-i nyilvános ülésen.

Aláírások